

lem Hr. Zahles og min tidligere Ministerkollega, vel ogsaa har været i Stand til at bedømme, hvorvidt man her strakte sig saa vidt, at vi behøvede at miste Agtelsen for os selv. Jeg tror ikke, man skal anføre saadanne Urimeligheder. Gud bevares, anføre, hvad man saglig mener at kunne indvende, det kan ingen have noget imod, men det er urimeligt at ville hævde, at denne Overenskomst betyder at give Afkald paa Agtelsen for os selv.

Det ærede Medlem var ogsaa forundret over den Konstellation, der aabenbarede sig mellem Venstre og Socialdemokrater i denne Sag. Jeg kan kun dertil sige, at min Forundring er ikke mindre over, at det ærede Medlem og det radikale Venstre synes at være i Alliance her med det konservative Folkeparti, det er i alt Fald en Alliance, der er anderledes unaturlig end en Alliance mellem Venstre og Socialdemokratiet. Vi er jo gamle allierede, og det er derfor kun rimeligt, at vi en Gang imellem finder hinanden igen. Det er min Opfattelse af denne Konstellation, at det er Fornuften, der har samlet sig paa den ene Side, og Ufornuften paa den anden.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at han forstod ikke, at en Voldgiftsafgørelse skulde kunne fremkalde Bitterhed. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke kan forstaa det. Naar to Parter staar overfor hinanden med forskellige Opfattelser: naar den ene Part, saaledes som Norge, faktisk har lidt Overlast ved en Bekendtgørelse, udsendt fra Danmark, naar man har forhandlet sig til Rette om at ophæve dette Indgreb i hævdivundne Rettigheder til Fiskeri og Fangst, som den norske Befolkning har, og det ikke fører til noget, men der derefter opstaar Stridigheder saavel om disse erhvervsmæssige som om andre formentlige Rettigheder, vil jeg dog antage, at, selv om man er nok saa villig til at gaa til en Voldgiftsafgørelse, vil dog den Agitation, den Opregning af Stridpunkter, som gaar forud, efterlade Bitterhed i lang Tid. Jeg kender tidligere Tilfælde af denne Art ikke mindst fra Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver, hvor en Voldgiftskendelse har efterladt lang Tids Bitterhed, fordi man følte den var uretfærdig. Der er ingen Tvivl om, at naar denne Overenskomst bliver begravet, hvad jo alt tyder paa vil ske, vil Agitationen atter tage fat i Norge, ikke til Gavn for Danmark, og saa vil Bitterheden samle sig stærkere mod Danmark end i dette Øjeblik, hvor Mulighed for et Forlig foreligger, men afvises fra visse Sider her. Jeg forstaaer lige saa lidt som det ærede Medlem Hr. J. C. Chri-

stensen, at man vil skride til at begrave denne Sag, saaledes som det synes at være Hensigten. Jeg kan ganske godkende, hvad det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen sagde, at noget Haab om, at Venstre og Socialdemokrater tilsammen ikke skulde blive Flertal i den næste Rigsdagssamling, er der jo intet fornuftigt Menneske, der har. Man kan derfor ikke vente, at Valgdagen giver et Resultat, der bringer en anden Afgørelse end den, man kan faa i Dag. Noget andet er, at man ved at begrave Sagen opnaar, at hele Sagen bringes til at strande, og at man i Virkeligheden skal begynde paa bar Bund, naar en Gang den danske Rigsdag kommer i Tanker om, den paa ny vil beskæftige sig med Østgrønland. Men det er et Ansvar, som i alt Fald vi Socialdemokrater ikke vil være med til at bære. Vi overlader de Herrer Radikale og Konservative at bære det.

Pürschel: Maa jeg sige med Hensyn til Spørgsmaalet Udvalg, at dette Udvalg har den samme Opgave som ethvert andet Rigsdagsudvalg: at overveje denne Sag, at indhente de sagkyndige Oplysninger, som man maatte ønske, at faa Lejlighed til at sammenligne de Udtalelser, som jeg har nævnt der er faldet fra officiel norsk Side, med de Udtalelser, der er faldet fra officiel dansk Side. Og det forekommer mig noget ejendommeligt at se de to store Partier i Dag i Fællesskab anlægge den hovmestererende Tone, der her er anslaaet, ikke mindst af det ærede Medlem Hr. Stauning. Vi forvort Vedkommende maa meget bestemt protestere mod den Slags Forsøg. Vi repræsenterer lige saa vel som de Herrer danske Vælgere, og vi har Krav paa, at den Maade, hvorpaa vi ønsker at forhandle Sagerne, respekteres, saa længe den er paa Lovens Grund. Det er i mine Øjne en Fordel for Danmark, for Norge og for Grønland, at denne Sag ikke føres gennem Rigsdagen paa en uværdig Maade, saaledes som det vilde ske, hvis man nægtede at tage et Udvalg om denne Sag. Og naar det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen omgiver sig med et for Sagkundskaben uigennemtrængeligt Ispanser, saa har vi Lov til at haabe, at et saadant Ispanser ikke vil omgive hele Partiet Venstre. For Socialdemokratiets Vedkommende har jeg selvfølgelig ikke noget Haab. Den Disciplin, der behersker dette Parti, tillader jo ikke nogen Afvigelse; den tillader ingen Opsætsighed. Men hvis det ærede Medlem Hr. Stauning tror, at den Tone, han har fundet det passende at anslaa her i Dag, vil lyde behageligt i Vælgernes Øren